

Република Србија
МИНИСТАРСТВО ФИНАНСИЈА
Број: 06-00-12/2022
1. март 2022. године
Кнеза Милоша 20
Београд

РАЧУНОВОДСТВЕНА КОМОРА СРБИЈЕ

11000 БЕОГРАД
Стеријина 7

У вези са вашим дописом од 27. јануара 2022. године, обавештавамо вам следеће:

1. Захтева се од Министарства финансија одлагање примене Закона о фискализацији и Закона о електронском фактурисању до 31.12.2022. године, из више разлога:

а. Први пут се Редовни финансијски извештаји за 2021. годину достављају са крајњим роком до 31.03.2022. године. У том периоду рачуновође и законски заступници имају превише обавеза везано за претходну 2021. и текућу 2022. годину и испуњавање обавезе према Закону о рачуноводству и Закона о ПДВ-у и другим прописима.

б. Рачуновође немају времена да дају подршку законским заступницима преузета овлашћења за фискализацију, као и помоћ код имплементације електронских фискалних уређаја, где управо рачуновође књиже дневне извештаје са спецификацијом наплаћених средстава, а да још није познато како ће се тај извештај достављати у рачуноводство.

в. Важан разлог за одлагање примене такона о фискализацији је да је 21.12. Пореска управа одобрила само 56 добављача који испуњавају услове да пусте у продају електронске фисклане уређаје, што је мали број и нема могућности за квалитетну имплементацију закона у овако кратком року код огромног боја регистрованих обвезника који врше промет на мало и имају обавезу да промет евидентирају преко фискалних уређаја. До дана 22. јануара 2022. године тај број се повећао на 111 добављача за електронске фискалне уређаје, што је изузетно мали број да би се стручно покрили сви регистровани малопродајни објекти и допринело безбедном повезивању електронских уређаја и стављања у функцију.

Законом о фискализацији („Службени гласник РС“ бр. 153/20 и 96/21) уређује се предмет фискализације, поступак фискализације преко електронског фискалног уређаја, садржај фискалног рачуна, одређују се обвезници фискализације и уређују друга питања од значаја за фискализацију. Предмет фискализације је промет добара и услуга на мало, као и примљени аванс за промет на

мало. Обвезник фискализације је сваки обвезник пореза на приходе од самосталне делатности у смислу закона којим се уређује порез на доходак грађана и сваки обвезник пореза на добит правних лица у смислу закона којим се уређује порез на добит правних лица, који врши промет на мало. Уредбом о одређивању делатности код чијег обављања не постоји обавеза евидентирања промета на мало преко електронског фискалног уређаја („Службени гласник РС“ 32/21 и 117/21) одређене су делатности код чијег обављања, полазећи од техничких и функционалних карактеристика електронских фискалних уређаја и специфичности обављања тих делатности, не постоји обавеза евидентирања промета добара и услуга на мало и примљених аванса за промет на мало, преко електронског фискалног уређаја. Сходно наведеном, Законом о фискализацији и подзаконским актима се не уређују рачуноводствене обавезе привредних субјеката нити начин њиховог испуњавања, нити је то могуће с обзиром на то да се обавеза евидентирања промета на мало преко електронских фискалних уређаја не односи на све привредне субјекте, односно на сваки промет на мало који привредни субјекти обављају. У том смислу, обвезницима фискализације се прописима којима се уређује фискализација одређују само оне обавезе које имају за циљ да се на адекватан начин евидентира промет на мало, односно примљени аванс за промет на мало, за које постоји обавеза евидентирања преко електронског фискалног уређаја. С тим у вези, а имајући у виду значајан број електронских фискалних уређаја који могу да се набаве на тржишту, сматрамо да привредни субјекти могу изабрати онај уређај који ће оптимално одговарати њиховим потребама у вези са обрадом података о прометима и авансима који су предмет фискализације и без непотребног наметања обавеза свим обвезницима фискализације.

Законом о електронском фактурисању („Службени гласник РС“ бр. 44/21 и 129/21) уређује се издавање, слање, пријем, обрада, чување, садржина и елементи електронских фактура у трансакцијама између субјеката јавног сектора, између субјеката приватног сектора, односно између субјеката јавног и субјеката приватног сектора и друга питања која су од значаја за електронско фактурисање. Према томе, Законом о електронском фактурисању се не уређују обавезе привредних субјеката које се односе на начин евидентирања пословних промена по основу којих је издата електронска фактура.

Сходно наведеном, а имајући у виду обавезе привредних субјеката које произилазе из чланова 8-11. Закона о рачуноводству („Службени гласник РС“ бр. 73/19 и 44/21 – др. закон), не видимо оправдане разлоге за одлагање примене Закона о фискализацији и Закона о електронском фактурисању са становишта испуњавања обавеза које произилазе из Закона о рачуноводству и подзаконских аката донетих на основу тог Закона.

2. *Захтева се од Министарства финансија, измена закона како би се Систем електронских фактура (СЕФ) креирао у оквиру Пореске управе за ПДВ обвезнике, а за јавни сектор у Управи за Трезор. Привредници и рачуновође су подржале реформу Пореске управе која је стручно проведена и вршена стручна едукација привредника и рачуновођа. Тај посао треба да ради Пореска управа јер то чини сигурност за Пореске обвезнике, где све треба бити уређено Законом о електронском фактурисању. Није у складу са начелом Законитости да Министарство предлаже Закон о електронском фактурисању и да предлаже да се Систем електронских фактура налази у Е управи која ни једним законом није у надлежности Министарства финансија. Са друге стране Пореска управа и Управа за трезор су у*

надлежности Министарства финансија, као и надзор примене Закона о ПДВ, што је мотив увођења е-фактура и појачана контрола ПДВ обвезника.

Како бисмо избегли неспоразуме у комуникацији, налазимо да је потребно да на почетку укажемо да Закон о електронским фактурама („Службени гласник РС”, бр. 44/21 и 129/21) уређује два система: „систем електронских фактура” (члан 2. став 1. тачка 8) - информатичко-технолошко решење којим управља централни информациони посредник и преко кога се врши слање, пријем, евидентирање, обрада и чување електронских фактура и „систем за управљање фактурама” (члан 2. став 1. тачка 9) - систем за управљање пословним процесима, односно пословним процесима верификације фактура од стране субјекта јавног сектора са више нивоа сагласности, а који не поседују свој систем или део система за управљање фактурама, о којима се старају институције које су и иначе надлежне за те две различите врсте послова. Систем електронских фактура не налази се у надлежности Канцеларије за информационе технологије и електронску управу. У складу са чланом 2. тачка 8) Закона о електронском фактурисању, управљање Системом електронских фактура и одговорност за његово функционисање поверена је „централном информационом посреднику”, што је надлежна јединица у оквиру Министарства финансија. Овде је могуће реч о погрешном читању одредби Закона – наиме, служба Владе надлежна за пројектовање, усклађивање, развој и функционисање система електронске управе успоставља и управља системом за управљање фактурама (што је, као што је дефинисано, систем за управљање пословним процесима, односно пословним процесима верификације фактура од стране субјекта јавног сектора са више нивоа сагласности, а који не поседују свој систем или део система за управљање фактурама). Истовремено, не успевамо да видимо предности захтева да се успоставе, уместо једног, практично два информатичко-технолошка решења преко којих се врши слање, пријем, евидентирање, обрада и чување електронских фактура, у зависности од тога који субјект (јавни или приватни) га користи. Подсећамо да су и Пореска управа и Управа за трезор органи управе у саставу Министарства финансија, као и да, у складу са одредбама Закона о државној управи („Службени гласник РС”, бр. 79/05, 101/07, 95/10, 99/14, 30/18 - др. закон и 47/18), орган управе у саставу министарства учествује у обликовању политике Владе преко министарства, али не може доносити прописе. Наведено не значи да, нпр. Пореска управа неће имати своју улогу приликом спровођења Закона о електронском фактурисању, али ће њене надлежности остати у законским оквирима, који се не разликују суштински од досадашњих, а које су описане и у Закону о министарствима (Пореска управа, као орган управе у саставу Министарства финансија, обавља стручне послове и послове државне управе који се односе на: регистрацију и вођење јединственог регистра пореских обвезника; утврђивање пореза; пореску контролу; редовну и принудну наплату пореза и споредних пореских давања; откривање пореских кривичних дела и њихових извршилаца; примену међународних уговора о избегавању двоструког опорезивања; јединствени порески информациони систем; пореско рачуноводство, као и друге послове одређене законом). Према одредбама Закона о електронским фактурама, Систем електронских фактура је „информатичко-технолошко решење којим управља централни информациони посредник и преко кога се врши слање, пријем, евидентирање, обрада и чување електронских фактура”, дакле, не ради се о систему који би спадао у искључиву надлежност било које од управа у саставу Министарства финансија, па ни Пореске управе. Примера ради, збирне аналитичке податке из Система електронских фактура, тенденције и проблеме приликом коришћења система може да прати и објављује искључиво Министарство финансија, које је и законом одређен орган, али и логично место за обављање наведених послова. На крају, указујемо да и Систем за управљање фактурама, иако представља информатичко решење које се

повезује са Системом електронских фактура и које ће моћи (не и имати обавезу) да користе искључиво субјекти јавног сектора, представља део државне информационе инфраструктуре, о коме се у техничко-безбедносном смислу стара Канцеларија за информационе технологије и електронску управу, за шта је и надлежна.

3. Тражи се укидање информационих посредника у закону, јер желимо да увид у пословне податке, који јесу пословна тајна за ПДВ обвезнике (подаци о купцима, добављачима, ценама, маржама за купљена и продата добра..) има само Систем електронских фактура СЕФ који ће бити у надлежности Пореске управе. То представља једину сигурност за будуће пословање привредника посебно сигурност за домаће привреднике који су национални интерес Републике Србије.

Више пута су представници Министарства финансија поновили да се информациони посредници уводе као искључиво факултативна опција и да ангажовање информационих посредника није обавезно ни за једног субјекта. Осим тога, информациони посредници постоје у државама Европске уније на чије стандарде се угледа и које користи нормативни оквир који регулише област електронског фактурисања у Републици Србији. Такође, више пута је поновљено да ће сви корисници система електронских фактура имати на располагању потпуно бесплатно све могућности да испуне обавезе које прописане законом, коришћењем једноставног, интуитивног и логичног система, за чији се приступ и коришћење не плаћа никаква надокнада. Уколико, и поред свега наведеног, субјекти изразе вољу да користе услуге информационих посредника, имаће могућност да то чине закључивањем уговора у коме се може, а поново не мора, предвидети чување електронских фактура од стране информационог посредника. Такође, усвојено законско решење у потпуности се ослања на прописе којима се уређује информациона безбедност, експлицитно је прописана дужност предузимања мера заштите од безбедносних ризика. Трговина подацима и угрожавање конкурентности, пре свега, спадају у кривична дела против привреде, као и против безбедности рачунарских података, несавесно поступање са личним подацима представља кривично дело против слобода и права човека и грађанина. Као такве, санкционише их Кривични законик („Службени гласник РС”, бр. 5/05, 88/05 - исправка, 107/05 - исправка, 72/09, 111/09, 121/12, 104/13, 108/14, 94/16, 35/19). Додатно, сам Закон о електронском фактурисању („Службени гласник РС”, бр. 44/21 и 129/21) прописује казну за прекршаје информационих посредника, што чини и Закон о заштити података о личности („Службени гласник РС”, бр. 87/18). На основу свега наведеног, не успевамо да дођемо до закључка да приликом примене Закона о електронском фактурисању постоје било какве дилеме око правне сигурности приватног сектора.

4. Тражи се да се изменом Закона о електронском фактурисању усклади члан 7. Закона, да електронска фактура јесте рачуноводствена исправа у смислу Закона о рачуноводству и у сврху увођења ПДВ евиденција и да рок за преузимање са Система електронских фактура буде 5 дана, усклађен са роком прописаним у Закону о рачуноводству, у коме добављач мора да достави фактуру купцу на књижење и која мора да се прокњижи у главној књизи у року од 5 дана. Постављамо питање, који је квалитет реформе увођења е фактуре ако она не испуњава услове за рачуноводствену исправу, у смислу Закона о рачуноводству и у сврху ПДВ евиденција у смислу испуњавања пореских обавеза према Закону о ПДВ? Фактура односно Е

фактура мора бити валидна рачуноводствена исправа као најважнији документ за евидентирање у рачуноводству, која проистиче из облигационог односа код ПДВ обвезника, што у складу са садашњим Законом о електронском фактурисању, није усаглашено.

Пре свега, потребно је имати у виду да је Закон о електронском фактурисању („Службени гласник РС”, бр. 44/21 и 129/21) *lex specialis* у односу на Закон о рачуноводству („Службени гласник РС”, бр. 73/19 и 44/21), и да одредбе Закона о електронском фактурисању (члан 7. став 2.) не утичу на примену одредаба закона којим се уређују обрачунавање и плаћање пореза на додатну вредност и подзаконских аката усвојених на основу тог закона, као ни на примену одредаба закона којим се уређује рачуноводство у делу одредаба којим се уређује рачуноводствена исправа.

Одредбама члана 10. став 1. Закона о електронском фактурисању прописано је да прималац електронске фактуре проверава послату електронску фактуру приступом систему електронских фактура непосредно или преко информационог посредника и прихвата је или одбија у року од 15 дана од дана пријема електронске фактуре.

Закон о рачуноводству, са друге стране, уређује појам „рачуноводствена исправа” - представља писани документ или електронски запис о насталој пословној промени, која обухвата све податке потребне за књижење у пословним књигама тако да се из рачуноводствене исправе недвосмислено може сазнати основ, врста и садржај пословне промене. Напомињемо да се рачуноводственом исправом сматрају различита документа која издају правна лица и предузетници, као нпр: фактуре, уговори, отпремнице, налози благајни, изводи из банке и друга документа.

Рачуноводствена исправа се након њеног састављања код правног лица, односно предузетника или њеног пријема од других лица, доставља на књижење најкасније у року од пет радних дана од дана када је пословна промена настала, односно у року од пет радних дана од датума пријема (у наведеном року се мора извршити и контрола веродостојности рачуноводствене исправе). Лица која воде пословне књиге, после спроведене контроле примљених рачуноводствених исправа, дужна су да рачуноводствене исправе прокњиже у пословним књигама најкасније у року од пет радних дана од дана пријема (члан 11. Закона о рачуноводству).

Имајући у виду горе наведено, може се закључити да Закон о рачуноводству прописује рокове за достављање рачуноводствене исправе на књижење (5 радних дана) и за само књижење рачуноводствене исправе (додатних 5 радних дана). Закон о електронском фактурисању, са друге стране, уређује рок за прихватање или одбијање електронске фактуре (15 дана + 5 дана за субјекте приватног сектора).

Самим тим, а у вези са вашим неразумевањем примене конкретних рокова из Закона о електронском фактурисању (око провере и прихватања или одбијања електронских фактура примљених преко система електронских фактура) и Закона о рачуноводству (око пријема/потврде рачуноводствене исправе и евидентирања/књижења исте у пословним књигама), поново истичемо да одредбе Закона о електронском фактурисању не утичу на примену одредаба закона којим се уређује рачуноводство у делу одредаба којим се уређује рачуноводствена исправа. Самим тим, Закон о електронском фактурисању ни на који начин не треба посматрати као пропис који на другачији начин у односу на Закон о рачуноводству регулише рокове за достављање рачуноводствених исправа на књижење и за само књижење тих исправа, већ искључиво као посебан закон који уводи појачану правну сигурност у пословање субјеката јавног и приватног

сектора, уз прецизније дефинисање тренутка достављања/пријема електронске фактуре кроз систем електронских фактура, и увођење обавезе за примаоца да обавести издаваоца о томе да ли је електронска фактура прихваћена или одбијена, тј. да потврди исправност примљене електронске фактуре у одговарајућем законском року.

Сличан је случај са начином чувања електронских фактура, што је ближе уређено и Уредбом о условима и начину чувања и стављања на увид електронских фактура и начину обезбеђивања веродостојности и интегритета садржине фактура у папирном облику. Дакле, ако Закон о електронском фактурисању, у односу на Закон о рачуноводству, прописује другачији режим у вези са поступањем са електронским фактурама, укључујући рокове за прихватање и одбијање електронских фактура, али и у вези са чувањем, које не мора бити у просторијама субјекта, већ може бити и у Систему електронских фактура или код информационог посредника, када је реч о електронским фактурама – примењују се одредбе Закона о електронском фактурисању. Дакле, електронска фактура представља рачуноводствену исправу, пошто обухвата све податке потребне за књижење у пословним књигама тако да се из рачуноводствене исправе недвосмислено може сазнати основ, врста и садржај пословне промене, а услови за веродостојност електронске фактуре утврђени су чланом 8. Закона о електронском фактурисању.

Имајући у виду наведено, мишљења смо нема основа за прихватање конкретног предлога за измену члана 7. Закона о електронском фактурисању.

5. Тражи се враћање укинута права на порески кредит по основу улагања у основна средства, за одређене производне делатности у домаћој привреди (одредба укинута у члану 48а Закона о порезу на добит правних лица, која је важила закључно са 2012. годином).

Ова иницијатива за измену пореских прописа биће размотрена у поступку припреме њихових измена и допуна, којом приликом ће све пристигле иницијативе бити размотрене са становишта ефеката на висину буџетских прихода, подстицајних ефеката на пословање и правну сигурност привредних субјеката, као и ефикаснији рад пореских органа.

6. Тражи се измена члан 18 Закона о рачуноводству и да се прецизира, да право да води пословне књиге нема пружалац рачуноводствених услуга ако је кажњен правоснажно за кривични прекршај у складу са Кривичним закоником, за дела против привреде и против имовине.

Пре свега указујемо да је у предлогу Рачуноводствене коморе Србије извршено погрешно позивање у смислу неопходности измене члана 18. Закона о рачуноводству („Службени гласник РС”, бр. 73/19 и 44/21 – др. закон, у даљем тексту: Закон), с обзиром да је материја којом се уређују забране за лице да води пословне књиге и саставља финансијске извештаје у оквиру пружаоца рачуноводствених услуга (уколико је лице правоснажно осуђено на казну затвора за кривично дело у Републици Србији или другој држави) уређена чланом 16. став 5. Закона, а не поменути чланом 18. овог закона.

У сваком случају, сматрамо да је достављени предлог неприхватљив, с обзиром да се истим предлаже да се искључиво лица која су правоснажно осуђена за казну затвора за кривично дело

против привреде и имовине не могу бавити пружањем рачуноводствених услуга. Наиме, осим што је предметни предлог неусклађен са одредбама Кривичног законика (у време доношења Закона постојећа одредба члана 16. став 5. дефинисана је управо на предлог надлежног Министарства правде ради усклађивања са одредбама Кривичног законика), уколико би се иста прихватила практично би свим осталим лицима, па макар она била правоснажно осуђена казном затвора за кривично дело против нпр. права по основу рада, правосуђа, прања новца, службене дужности и сл. било омогућено да се баве овим послом, што би изузетно негативно утицало на целокупни систем пружања рачуноводствених услуга у Србији, и омогућило да лица која су кривично санкционисана несметано могу да се баве овим пословима.

Додатно, желимо да укажемо да је у последњем извештају Комитета Савета Европе MONEYVAL за Србију (из децембра 2021. године), препознат значајан напредак услед увођења регулација пружања рачуноводствених услуга и забране за лице које је правоснажно осуђено на казну затвора за кривично дело у Републици Србији или иностраној држави да води пословне књиге и саставља финансијске извештаје код пружаоца рачуноводствених услуга („Србија је унапредила мере које предузима у борби против прања новца и финансирања тероризма чиме је доказала значајан напредак у погледу степена усклађености са стандардима FATF (Financial Action Task Force)”, и с тим у вези препорука MONEYVAL-а број 28 (која се између осталог односи на област рачуноводства) је боље оцењена у односу на претходни извештај из 2019. године.

Самим тим, јасно је да је предлог Рачуноводствене коморе Србије супротан најбољој међународној пракси (стандарди FATF), и да би прихватање истог изузетно негативно утицало на позицију Србије у погледу предузетих мера у борби против прања новца и финансирања тероризма.

7. Тражи се измена члан 18. тачка 3. Закона о рачуноводству и издавање дозволе за упис у регистар пружалаца рачуноводствених услуга лицу које има једно запослено лице са професионалним звањем у области рачуноводства или ревизије. То звање треба бити стечено код професионалне организације која окупља рачуновође и која је по решењу Министарства финансија овлашћена да тај посао врши на основу програма и једнодневнoг стручног испита за проверу знања рачуновођа. Садашња одредба и програм по коме стичу професионално звање, изузетно оптерећује рачуновође.

Овим путем вас подсећамо да је одредбама члана 18. став 1. Закона прописано да у Регистар пружалаца рачуноводствених услуга може бити уписано правно лице, односно предузетник које има дозволу за пружање рачуноводствених услуга издату у складу са овим законом. Дозволу из става 1. овог члана решењем издаје Комора овлашћених ревизора правном лицу под условом да:

- 1) има регистровану претежну делатност за пружање рачуноводствених услуга;
- 2) оснивач, односно стварни власник, као и члан органа управљања правног лица које има регистровану претежну делатност за пружање рачуноводствених услуга, није осуђен правоснажном пресудом за кривично дело у смислу закона којим се уређује одговорност правних лица за кривична дела, односно уколико је оснивач, односно власник, као и члан органа управљања правног лица физичко лице да није правоснажно осуђено за кривична дела из става 6. тачка 2) овог члана;

- 3) има у радном односу са пуним радним временом најмање једног запосленог са професионалним звањем у области рачуноводства или ревизије, које је стечено код професионалне организације чланице Међународне федерације рачуновођа (IFAC).

Такође, одредбама члана 18. став 5. Закона прописано је и да у Регистар пружалаца рачуноводствених услуга може бити уписан предузетник који има дозволу за пружање рачуноводствених услуга издату у складу са овим законом. Дозволу из става 5. овог члана решењем издаје Комора овлашћених ревизора предузетнику под условом да:

- 1) има регистровану претежну делатност за пружање рачуноводствених услуга;
- 2) није правноснажно осуђиван у смислу члана 16. став 5. овог закона;
- 3) има у радном односу са пуним радним временом најмање једног запосленог са професионалним звањем у области рачуноводства или ревизије, које је стечено код професионалне организације чланице Међународне федерације рачуновођа (IFAC) или сам предузетник испуњава овај критеријум.

Дакле, Законом нису прописани услови за стицање професионалних звања за физичка лица, већ су ти услови прописани интерним актима и процедурама професионалних организација које су чланице IFAC-а и код којих се могу стећи професионална звања у области рачуноводства или ревизије. Самим тим, питања која се односе на полагање испита, програм за полагање истих, обавезно чланство у професионалној организацији која је чланица IFAC-а, похађање континуиране професионалне едукације и сл. нису уређена Законом већ је о истима неопходно да се заинтересована лица информишу директно код неке од професионалних организација чланица IFAC-а. Овом приликом додатно указујемо да, поред две чланице IFAC-а у Републици Србији (Комора овлашћених ревизора и Савез рачуновођа и ревизора Србије), на свету постоји преко 170 чланица Међународне федерације рачуновођа, из преко 110 различитих земаља.

Анализирајући достављени предлог за измену Закона у овом члану (18.), стиче се утисак да је исти инициран са само једним циљем, а то је да Рачуноводствена комора Србије буде препозната у измењеном Закону, као „професионална организација која окупља рачуновође”, која би тиме могла да се бави сертификавањем/лиценцирањем физичких лица у области рачуноводства. Министарство финансија апсолутно подржава да се рачуновође организују у оквиру разних приватних удружења (попут Рачуноводствене коморе Србије), али никако не може пристати да пословне интересе било које фирме, удружења или сличног лица утврђује и осигурава у форми закона, а да то није у јавном интересу, тј. интересу свих грађана Србије.

Самим тим, мишљења смо да достављени предлог ни у ком случају не може бити прихваћен јер би се тиме нарушио квалитет финансијског извештавања у Србији, увела пракса (полагање једнодневнoг стручног испита за проверу знања рачуновођа) каква не постоји било где у окружењу или Европској унији, и створила хиперпродукција тзв. „професионалних рачуновођа” којима би сертификате и лиценце могле да издају све приватне организације/удружења које окупљају рачуновође, иако исте нису чланови било које европске или међународне асоцијације рачуновођа, нити су се икада бавили организацијом испита и едукацијом рачуновођа уопште, па самим тим не примењују ни Међународне стандарде едукације и сл.

На крају, ценећи значај „младог” удружења Рачуноводствена комора Србије, које према званичним подацима Агенције за привредне регистре постоји нешто више од три године (основано крајем јуна 2018. г.), нема нити једног запосленог у све три године досадашњег пословања, и има исказане укупне приходе од чланарина и чланских доприноса (остварене за 2020. годину) у износу од око 280.000 динара (око 2,400 евра), сматрамо да је пре свега неопходно да у будућности радите на развијању и јачању ваших капацитета, промовисању IFAC-овог Кодекса етике за професионалне рачуновође и увођењу Међународних стандарда едукације, како би у одређеном временском

периоду могли да покушате да испуните минимум критеријума који је неопходан да би сте могли аплицирати за чланство у некој европској асоцијацији рачуновођа, или постати члан IFAC.

8. Тражи се измена Закона о архивској грађи и да се не примењује ретроактивно, јер то није могуће, обзиром да рок превазилази рокове чувања пословне документације према Закону о рачуноводству. Тражи се да се обавеза примене Закона о архивској грађи уреди са применом почев од 2023. године.

Закон о архивској грађи није у надлежности Министарства финансија.

9. Тражи се допуна члана 50 став 1 Закона о ПДВ-у, Обвезник подноси пореску пријаву надлежном пореском органу на прописаном обрасцу, у року од 15 дана по истеку пореског периода. Потребно је допунити: „Изузетно обвезник подноси пореску пријаву у року од 20 дана по истеку пореског периода за децембар месец.“

Ова иницијатива за измену пореских прописа биће размотрена у поступку припреме њихових измена и допуна, којом приликом ће све пристигле иницијативе бити размотрене са становишта ефеката на висину буџетских прихода, подстицајних ефеката на пословање и правну сигурност привредних субјеката, као и ефикаснији рад пореских органа.

